

+

Lov og Evangelium

NR. 6

JULI - AUGUST 2014

50. ÅRGANG

Foto: Ingvar Gangås

«Himmel og jord skal forgå, men mine ord
skal slett ikke forgå.» Mat 24:35

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes eksedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærerefred.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

På sikker grunn

Bare Jesus kan gi sann hjertetrost
og lede deg inn på sikker grunn. Når alt
annet vakler, vil Guds ord bestå. Gjen-
nom Bibelen lærer du Jesus å kjenne.
Men det kan hende han må føre deg på
underlige veier for at du skal «se» ham.

«Det er jo slik at man lærer den
beste styrmann å kjenne i stormen, den
dyktigste lege i den hardeste sykdom
og den beste venn i nøden. Slik kan vi
også av kors og trengsel lære hva vi har
i Gud, den beste hjelper, legen over alle
leger, og den mest trofaste venn. I kors-
ets tider har mange sett inn i evangeli-
ets hemmelighet!» (Christian Scriver).

Bibelen vil gjerne være din veiviser
– både i klarvær og storm. Den peker på
«leia» og den advarer mot «skjærene i
sjøen». Du trenger ikke å gå ut i verden
for å lære synden å kjenne. Den av-
sløres i ditt eget hjerte – når du gjennom
Ordet møter Den hellige Gud. Du
trenger heller ikke å reise verden rundt
for å finne frelse. Den møter du i ordet
om Jesus – når du hører og leser om
ham som døde i fortapte synderes sted.

«Ordet er deg nær, i din munn og i
ditt hjerte. Det er troens ord, det som
vi forkynner. For dersom du med din
munn bekjenner at Jesus er Herre, og
i ditt hjerte tror at Gud oppreiste ham
fra de døde, da skal du bli frelst. Med
hjertet tror en til rettferdighet, og med
munnen bekjenner en til frelse. For
Skriften sier: Hver den som tror på
ham, skal ikke bli til skamme» (Rom
10:8-11).

Ingar Gangås

Guds ord alene kan trøste hjertene

– Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret i NLL

«Når dine ord åpner seg, gir de lys,
de gir enfoldige forstand.»

Sal 119:130

Denne setningen fra Salmenes bok sier oss mye om hvordan det er i Guds nåderike her på jord. Her kommer det ikke an på menneskelig kløkt og klokkap, men på Åndens åpenbaring. Bibelen forblir en lukket bok hvis ikke Den Hellige Ånd åpner den for oss. Men får det under skje, at Ånden puster på Ordet når vi leser eller hører det, så åpner det seg. Det gir lys; det vil si at det blir liv i Ordet. Ordet blir levende for vårt hjerte og mat for vår sjel, som profeten sier: «Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte» (Jer 15:16).

Åpenbart for umyndige

Hva menes med at Guds Ord gir de enfoldige forstand? Det betyr at Ordet er for alle mennesker. Her er det ikke

snakk om å forstå ut fra menneskelig resonnement og fornuft, men å få Ordet åpenbart for hjertet. Det er en gave fra himmelen, intet mindre. Jeg vil si med Jesus i Matteusevangeliet (11:25): «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige, men åpenbart det for de umyndige».

Forsøm ikke Ordet!

Enda et arbeidsår ligger bak oss, og vi må spørre hverandre: Er jeg gått frem i visdom som i alder? Får Guds Ord være min daglige mat, så vil det skje. Men forsømmer jeg Ordet, vil det motsatte skje. Jeg blir mindre og mindre mottakelig for Åndens påvirkning, og det åndelige livet vil sakte men sikkert dø ut. Det farlige er at jeg kanskje ikke merker det selv. La oss derfor oppmuntre hverandre til å trenge inn i Ordet, sette av tid hver dag slik at Herren kan få tale til oss. Det bringer

Innhold, juli-august 2014

På sikker grunn. Av Ingar Gangås	side 2
Guds ord alene kan trøste hjertene. Utdrag fra årsmelding	side 3
«For så elskar Gud verda...» Av Ragnar Opstad	side 5
Våre lamper slokner (8). Av J. F. Løvgren	side 9
Møtekalender.	side 11
Forkynn Ordet! Utdrag fra årsmelding for litteraturarbeidet	side 13
Ingen ting hindrar Herren! Av Dag Rune Lid	side 15
Kristus og Skriften. Utdrag fra årsmelding for bibelskolen	side 18
Feltropet. Fortelling av Mia Hallesby.....	side 20

rik velsignelse med seg. La oss be om Åndens lys og åpenbaring. Da skal vi få erfare at Ordet er virkekraftig slik det står i Hebreerbrevet (4:12): «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveeggel sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.»

Gud være takk! Han svikter aldri sitt kjempende barn, men bærer det på sine armer. Han sørger for at du blir bevart og når fram til ditt hjemland, himmelen. Det sier Jesus selv i Johannes-evangeliet (10:27-28): «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg. Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd.»

Møter og stevner

Det er mange som har forknyt Guds ord for oss på møteuker, bibelhelger og stevner i året har vært, både egne forkynnere og gjestetalere – noen fra Sverige og Danmark. I tillegg har flere talt på enkeltmøter. Vi takker Herren som utruster og driver arbeidere ut. Men vi vil også takke den enkelte forkynner som står i denne tjenesten i Guds rike her på jord.

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har siden sommersamlingen på Fossnes vært: stevne på Laberget leirsted i Skogn i Nord-Trøndelag, bibelhelg på Solgry Ungdoms og Misjonssenter i Sveio i Hordaland, bibelkurs, nyttårssamling og bibelhelg ved Bibelskolen på Fossnes, pinsesamlinger i Mosvik i

Nord-Trøndelag, Langli i Østfold, Skjæveland i Rogaland og Steinsdalen i Hordaland, barneleir på Fossnes, ungdomsleirer: høstleir i Namdalseid i Nord-Trøndelag, vinterleir på Hermanstølen i Valdres, påskeleir på Haugli i Vest-Agder og sommerleir på Trettenes leirsted ved Farris i Vestfold.

Fortsatt er det god oppslutning om alle arrangementene, og det gleder oss stort. Må vi stå sammen i forbønn for både tilhørere og forkynnere ved de enkelte arrangementene. Vi får være med i så-arbeidet. Herren alene kan sørge for veksten.

Landsstyret

Siden årsmøtet i fjor har Landsstyret hatt tre styremøter (juli, oktober og mars) og behandlet 34 saker. John Flaten, Ingar Gangås, Jan Ove Heggdal, Reidar Heian og Dag Rune Lid har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve som er 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian. Dag Rune Lid har vært nestformann. Ingar Gangås er sekretær – og redaktør for bladet «Lov og Evangelium» som utkommer med 10 nummer i året. Vi ber om forbønn også for denne delen av arbeidet.

Jesus kommer snart. Det gjelder å kjenne sin besøkelsestid og være rede den dagen Herren kaller oss ut av tiden. Takk til alle dere i bygd og by som har stått trofast med i bønn og offer også dette året.

Reidar Heian (formann i NLL)

«For så elska Gud verda...»

Av Ragnar Opstad

«Altså, liksom éin manns brot vart til fordøming for alle menneske, såleis vart og éin manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjering for alle menneske.»

Rom 5:18

Fallet og oppreisinga

Korleis kan ei ugudeleg, *fortapt* menneskeslekt verta frelst? Det er nemleg vår stilling etter syndefallet. Det er alle menneske sin situasjon. Skal det skje, så må det koma ein redningsmann utanfrå, som kan ta seg av vår sak.

Denne redningsmannen er komen og har gjort det ufattelege storverk å forlika oss med Gud.

«Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg sjølv ved Kristus og gav oss forlikstenesta. Det var Gud som i Kristus forlikte verda med seg sjølv så han ikkje tilreknar dei misgjerningane deira, og la ordet om forlikinga ned i oss. Så er vi då sendebod i staden for Kristus, som om Gud sjølv formana gjennom oss. Vi bed i staden for Kristus: Lat dykk forlika med Gud!» (2Kor 5:18-20).

«Denne redningsmannen er komen og har gjort det ufattelege storverk å forlika oss med Gud.»

Omvendinga

Gud har forlikt verda med seg sjølv. Alt er ordna frå Guds side. Så må du og eg og alle andre forlika oss med Gud.

No er saka den at vi gjennom vår arv blir fødde inn i denne verda som fortapte syndarar – med den evige fortapinga som endestasjon ved livets slutt. Men ved det som Jesus har gjort, er det mogleg å bli løyst frå vårt «første fødsels band» gjennom omvending og tru på Jesus.

I realiteten forstår vi ikkje kva det vil seia å vera fortapt. Vi kan lesa oss til det i Guds ord og tru det med vår forstand, men skal det bli verkeleg for oss, så må vi gjera erfaring om det.

Guds ord seier altså at vi må omvenda oss og tru på Jesus. Når vi så har omvendt oss og trur på Jesus, er vi frelseste då?

Så lenge vi trur at det står i vår makt å omvenda oss og tru på Jesus – om så er med «Guds hjelpe» – blir det ikkje ei sann omvending.

«Ja, men eg har jo gjort det som Guds ord seier eg skal gjera! Er det gjort til inga nytte?» Absolutt ikke! Du har gjort det einaste rette! Og det er heilt nødvendig.

Men du er født av «manns vilje» og ikke av Gud (Joh 1:13).

«Kva vil det seia?»

Du kan ikkje av deg sjølv bestemma deg for å bli ein kristen. Verken ei vilje-avgjersle eller ei kjenslemessig

oppleving kan gjera deg til ein kristen.

«Kvífor seier Guds ord at vi må omvenda oss, når vi ikkje kan?» Gud krev at vi må omvenda oss anten vi kan eller ikkje, for Gud er heilag, og det må vi og vera for å leva i samfunn med han.

Guds heilage lov

Ved ei sjølvlagda omvending og ei sjølvteken tru – er det berre den gamle Adam som blir kristna; han som er ugudeleg og aldri kan bli noko anna enn det han er. Han kan nok skifta klede og bli from som ein farisear og rosa seg over å vera Guds barn, men frelst blir han aldri.

På grunn av vår falne natur har vi god tru på oss sjølv. «De kjem slett ikkje til å døy!» sa ormen til Eva. «De vil verta som Gud...» Vi har i grunnen ikkje bruk for ein mellommann. Difor må Gud setja oss i arbeid, så vi kan læra oss sjølv å kjenna – og få behov for ein frelsar. Til det brukar han sin heilage lov, som set oss i aktivitet med å få vår sak i orden med Gud.

Kva sermerkjer loven si gjerning med oss? Han krev og dømer og blir

«Vi blir ikkje frelste ved dei, men vi må innretta vårt liv i samsvar med boda. Dei er vår vegvisar under vandringa. Samstundes dømer dei syndene våre, slik at vi kjem i nådebehov.»

aldri nøgd med oss. Han krev at du må vera rett omvendt og leva eit reint kristenliv. Så må du ha det på den rette måten for å kunna tru på Jesus. Elskar du forresten Gud over alle ting? Er du audmjuk og saktmodig og ærleg i alt? Ber du syndige tankar? Er du lettsindig i tale og liv? Korleis er du i heimen mot ektefelle og born?

Dersom alt dette ikkje er som det skal vera – i samsvar med Guds lov – lyder dommen: «Forbanna er kvar den som ikkje held fast ved alt det som står skrive i lovboka, slik at han gjer etter det» (Gal 3:10).

Vårt forhold til Guds ord

Du tenkjer kanskje at ingen er i stand til å kunna oppfylla Guds lov, så det kan vi ha eit avslappa forhold til når vi har kome til tru på Jesus. Då kan ein spørja: Er ikkje Guds lov like heilag etter at du har kome til tru på Jesus?

Du som har slike tankar, gjer vald mot Guds ord ved at du bryt brodden av Guds lov. Dermed blir du ikkje skuldig for Gud. Der *det* skjer, kan du vera så evangelisk du berre vil – og rosa deg av Guds nåde åleine, men det heile er berre teori utan liv.

Loven er dei ti boda og den åndellege utlegginga av dei, og vi gjer vel ikkje som vi vil med Guds bod? Vi blir ikkje frelste ved dei, men vi må innretta vårt liv i samsvar med boda. Dei er vår vegvisar under vandringa. Samstundes dømer dei syndene våre, slik at vi kjem i nådebehov. Det er såleis ikkje berre i omvendinga loven dømar oss skuldige for Gud.

Kva er eigentleg ei rett omvending? Det er å koma til kort med heile omvendinga! Det er å møta ein heilag Gud. For du blir aldri slik du skulle vera. Loven får ikkje det han krev av deg. Loven sitt krav er «åndelege, eg derimot er kjøtleg, seld til træl under synda» (Rom 7:14).

Dette åndelege kravet til deg er så sterkt at loven djupast sett ikkje krev noko mindre enn at du skal vera fullkommen, som Gud er fullkommen. Då må du før eller sidan kapitulera og gå med på at du er fortapt. Er du villig til det? Det er *det* som skjer når Den Heilage Ande fører oss gjennom den tronge porten og inn på den smale vegen.

«Jesus har ikkje kjøpt og frelst oss som gjenfødde, men som ugjenfødde og fortapte.»

Farisearane ville ikkje kapitulera, men stod imot Ordet for å berge sin egen kristendom – for til sist å enda i fortapinga.

Ein sann kristen står i same fare, for han har også ein farisear i seg, den gamle Adam, som kjempar for sin friedom og vil ta makta i livet vårt – både på det åndelege og det lekamlege området. Han vil gjerne vere ein kristen, men han vil ikkje mista sitt liv.

Evangeliet

Kva seier evangeliet? Det seier at loven ikkje har fleire krav til deg enn dei Jesus har oppfylt.

Guds nåde er ikkje for rett omvende, men for syndarar. Det er ikkje som rettferdige vi blir rettferdigjorde, men som ugudelege.

Jesus har ikkje kjøpt og frelst oss som gjenfødde, men som ugjenfødde og fortapte.

Det er i ein slik tilstand Jesus har frelst oss og det er i same tilstand vi skal få tru på han. Du treng såleis ikkje vera eller verta noko anna enn den du er for å ta di tilflukt til Jesus. Å vilja vera noko anna enn den du er for å tru Guds nåde, blir eiga-rettferd.

Ein fortapt syndar, som Ordet fortel at vi er, kan ikkje bli noko anna enn ein fortapt syndar i seg sjølv, difor må han ha sitt alt i Jesus.

Vi las lenger framme at Gud forlikte *verda* med seg sjølv. Er du ein av verda, så vit at evangeliet gjeld deg.

«Tror du at du er et menneske? Eller kan du ikke tro dette, så ta tak i brystet eller nesen og se om du ikke er av kjøtt som andre mennesker» (Martin Luther).

I så fall er det ditt alt det Jesus har gjort for deg.

Ein annan stad seier Luther: «Kjære, om du sier at han (Jesus) ikke tilhører deg, så vil jeg spørre: Hvem tilhører han da? Er han kommet for gjess, ender eller kyr? Du må legge merke til hvem han er. Hadde han villet hjelpe andre skapninger, så var han blitt en av dem. Men han er et *menneske*».

Synda er farleg

Gjev vi den gamle Adam fridom i vårt liv, så går det åndelege livet til-

bake – med fare for at Den Heilage Ande blir pressa ut og må forlata oss. Det skjedde med Samson – utan at han visste det. Det same skjedde nok både med Salomo og med Judas.

«Demas forlet meg av kjærleik til den noverande verda», klagar Paulus. Det treng ikkje bety at han slutta å kalla seg ein kristen. Han fekk kanskje ikkje bruka sine evner til å tena pengar og utvikla seg i selskap med Paulus. Eller som det heiter i dag: Han fekk ikkje realisera seg sjølv. Det var difor praktisk å flytta litt på seg for å få noko meir handlefridom.

Gjev vi rom for ei einaste bevisst synd, stor eller lita, som vi *ikkje vil* skilja oss frå, så kan den synda til sist føra oss i fortapinga. Eller bør ein seja det sterkare? Den synda *vil* føra oss i fortapinga! Striden vi står i gjeld himmel eller helvete.

Men vi kan vel falla i synd? Det kan vi, og det gjer vi, men la oss ta oss i vare så vi *ikkje* kjem i den stillinga at vi helst *vil* falla! For det er jo nåde å få! Då blir fridomen i Kristus «eit påskot for kjøtet» (Gal 5:13).

«Vi kjemper nok mot synden. Men dermed er ikke alltid gitt at vi *vil* seire over den. Vi har innerst inne ikke noe imot å tape, for vi ønsker den tilfredsstillelse og nyttelse som den syndige lyst forespeiler oss. Men vi *vil* ikke tape uten kamp. Vi *vil* ha den gode bevissthet at vi allikevel har kjempet. Ja selvbedraget er fint og mangfoldig i det fordervede menneskehjertet» (Ole Hallesby).

Videre seier Hallesby: «Når vi

overvinnes av fristelsen, så har det derfor én av følgende to grunner: Enten er det så at vi ikke helt redelig *vil* ha seier. Eller er det så at vi nok redelig vil seire, men ennå ikke har lært vår egen hjelpeøshet å kjenne, slik at vi i fristelsens øyeblikk kaster oss like i Frelserens armer for at *han* skal avvære vår fiende for oss».

Synd og nåde

Kva så med deg som gong på gong fell i den same synda? Det er di lidning og sorg. Du undrast, som det står i songen: «Dyp av nåde – er hos deg, Jesus, ennå rom for meg? Har forlattelse du mer For en synder som jeg er? Jeg har stått din Ånd imot... krenket deg med tusen fall...»

«Då gjekk Peter til han og sa: Herre, kor mange gonger skal bror min kunna synda mot meg, og eg tilgje han – opp til sju gonger? Jesus sa til han: Ikkje sju gonger, men sytti gonger sju!» (Mat 18:21-22).

«Om han så syndar mot deg sju gonger om dagen, og sju gonger kjem attende til deg og seier: ‘Eg angrar!’ Så skal du tilgje han!» (Luk 17:4).

Slik er Jesus mot oss! Han tel ikkje gonger.

Kor ligg så krafta til eit sigrande kristenliv? Ho ligg i Guds nåde mot deg! Du må ta imot Guds tilgjeving og nåde *før* du vinn siger over di synd.

«Vert då du, son min, sterkt ved nåden i Kristus Jesus!» (2Tim 2:1).

Våre lamper slokner (8)

Av J. F. Løvgren

Flere i menigheten mislikte båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor og banket. Pastor Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsesmøter. Mange bestemte seg for å bli kristne. Men flere unge erfarte at en håndsopprekning ikke var nok. I sin sjelenød kom de til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp.

Red.

13

Lings virke hadde vakt atskillig røre i byen. På disse snaut fjorten dagene var storartede resultater oppnådd. Temmelig mange bekjente å ha fått det godt med Gud. Kirken var sprengfull hver kveld. Alle menighetens krefter var satt inn. Ling var mann for å oppgløde dem – og bruke dem. Det var ikke tale om at noen var trette, enda møtene ble sene.

Bjørnås var i strålende humør. Han følte ikke spor av misunnelse over denne mannen, som tok menigheten og byen med storm. Tvert imot. Dette her betydde jo en storartet tilvekst til menigheten. Han måtte jo være glad! Han var alt i full sving med å organisere de nye trappene. Han puttet dem fort vekk inn her og der. Og var det ikke plass for dem, la han hodet i bløt for å lage nye

grupper og arbeidsgrener. Det gjaldt å bevare de unge ved *arbeid*. De måtte interesser, ellers drev de av igjen – i allfall til andre kristelige organisasjoner.

Det gikk strykende med det økonomiske. Kollektene var rikelige. Jo, Mobekk hadde nok hatt rett. Det ble en opplagt forretning, hvis en torde snakke om forretning i denne forbindelse.

Og Mobekk selv var en kjernek! Sist lørdag ettermiddag hadde han stukket fram en femtilapp til ham, Bjørnås, mens han sto i en klynge av menighetslemmer. Han hadde sett så sjeneret ut, stakkar, da han sa:

– Se her, Bjørnås! Ta denne bagatellen og besørg den videre. Jeg glemte dessverre kollektskjerven i formiddag.

Jo, det var gildt for en leder å se den kristelige samfunnsfølelse de alle var besjelet av – eller nesten alle.

Det var riktig nok et par mørke punkter. Først Lyngeid. Ja, hva skulle en egentlig gjøre med en slik vrangpeis. De hadde drøftet det i styret. Men der viste det andre punktet seg.

Det var postfullmektig Klas Bakke.

En kunne ergre seg grønn over Bakke! Den kunnskapsrike, rolige, solide mannen var under innflytelse av en slik person som denne båtbyggeren. Nå ja, det var vel ikke bare det, for Bakke hadde en kone som var... Ja, hun var saktens grei nok. Men så fryktelig gammeldags da! Ungdom-

men var så lei henne at det var en gru. En fikk vel ikke være så streng mot fru Bakke heller. Hun var veldig snill mot de gamle og fattige. Det var det de vant på, luringene, både hun og Lyngeids og flere. De levde slik at en ikke kunne få tak på dem liksom. De *levde* som egenrettferdige, men *trodde* som fortapte syndere.

Det var ikke Bjørnås som hadde laget den setningen. Han hadde bare hørt den et steds.

Nei, Bakke truet med å bli litt av et problem. Han var i grunnen en klamp om foten på styret, et slags bremseapparat. Det var ikke tale om at han ville være med på noen slags restriksjoner mot Lyngeid. Som nå etter skandalen den første kvelden Ling var der. Båtbyggeren nektet jo plent å be til Gud!

Da de snakket om det i styret, sa Bakke:

- Det eneste riktige, far!
- At du kan snakke slik, Bakke, sa Bjørnås opprørt.

Men Bakke holdt på sitt.

– Du får huske på at vi har sunget ham ned.

– Vi, vi. Det har *vi* slett ikke. Fordi om noen av publikum --

– Jo, nettopp vi. Lederen lot det skje. Det var bare en enslig kone som protesterte. *Vi* er medskyldige i det. Lyngeid hadde rett til å være --

– Stolt! falt Bjørnås inn, hånlig.
– La gå, sa Bakke. Han har likeså stor
rett til det som noen av oss. Dessuten
tror jeg Jesus har gitt ham rett til det.

– Jesus?
– Ja, han sa at disiplene skulle ryste

støvet av sine føtter til vitnesbyrd mot dem som ikke tok imot dem.

– Det står altså et vitnesbyrd imot oss, Bakke?

– Ganske sikkert. Vi blir nødt til å ordne med den saken.

– Hvordan?

– Vi må synge ham opp igjen.

– Ha, ha. Synge ham opp igjen?

– Ja, gi ham oppreisning.

Slike latterligheter kunne Bakke finne på. Det var ikke greit skulle det bli altfor store motsetninger innen styret også.

Bjørnås fikk fare fint og diplomatisk så det ingen kløyving ble. Lyngeid fikk være i fred. Han spilte jo ingen større rolle i menigheten likevel.

Bjørnås hadde fortalt Ling om den episoden med Lyngeid. Da lo Ling:

– I hans sted ville jeg også ha nektet å la meg høre offentlig, sa han.

Han var visst en egen type av en pastor, denne Ling.

Men du, for et klem og for en sving det var i den karen. Bjørnås skulle ønske å ha litt av det futtet!

Kirkesamfunnets stiftere ville riktig nok vende seg i sin grav hvis de kunne se de midler og metoder som ble brukt nå. Men stakkar! De var barn av sin tid, de gamle, og vissste ikke bedre. Jo, samfunnet fulgte, Gud skje lov, med tiden, om de enn hittil hadde vært litt sene i avtrekket.

Lyngeid og hans meningsfeller var født for sent. De ville ha gjort seg godt i fedrenes tid, i menighetens første tid.

Kristendommen hadde et mørkt

Møtekalender

ORDET
ALENE

August

31/7-3/8	Laberget leirsted Gunnar Nilsson, Karl Notøy, Steinar Kvalvik og Ingar Gangås	27.-31
17.	Nærbo	02.-07.
23.-24.	Norvald Frafjord Åpningshelg, Bibelskolen på Fossnes	03.-07.
26.-31.	Bangsund Ingar Gangås	03.-27.

September

Fogn	Lars Fossdal
Svarstad	Lars Fossdal
Karmøy	Per Bergene Holm
Bolivia/Peru	Ingar Gangås og Reidar Heian

Leir på Volla, Namdalseid 4.-7. september

Talere/ledere: Martin Fjære, Per Brattgjerd, Kristian Gangaas, m.fl

Påmelding: Kristian Gangaas
943 74 498/kristian.gangaas@live.no

Bibelhelg på Solgry 26.-28. september

Talere: Lorents Nord-Varhaug og
Lars Fossdal

Fredag

1900 Samling og kveldsmat

Ledere: Dag Rune Lid og
Magnus Samdal

2000 Lorents Nord-Varhaug

Sangere: Familien Fossdal,
Liv Jorunn og Martin Fjære og
stevnekor

Lørdag

1000 Lars Fossdal

Påmelding: Magne Ekanger
53 42 92 14 / 412 45 598

1130 Lorents Nord-Varhaug

magne.ekanger@haugnett.no

1700 Lars Fossdal

2000 Lorents Nord-Varhaug

Søndag

1030 Lorents Nord-Varhaug

tilsnitt den gangen. Den var blitt mer frigjort og vidsynt nå. Fedrenes søndag, for eksempel, var en stille dag, for ikke å si kjedelig, med andakt og ro. Nå var søndagen blitt riktig «morsom», ungdommens fryd og glede. Og sånn i nesten alt. Jo, det var gildt å få være med i den nye tiden, å få sette sine

krefter inn og føre saken framover, å vikle livet ut av de gamle liksvøp.

Han hadde hatt et åpent øye for vekkelsens betydning. Det måtte vekkelse til nå og da, skulle menigheten trives. Derfor var han stadig på utkikk etter vekkelsespredikanter, for han hadde lite av den evnen selv. Han var blitt

beskyldt for å *drive* med vekkelser – sånn som en kjøpmann kaster seg over en spesialitet til hele forretningens trivsel. Men en Herrens tjener fikk ta insinuasjoner med tålmod.

Ikke for det: en fikk ta det med i beregningen. Det var virkelig lettere økonomisk når det kom et vekkelsespust en gang imellom.

Men tidens store spørsmål var nå likevel ungdommen. Det gjaldt å vinne dem. Hva var en menighet uten ungdom?

De var velsignet med mye ungdom her i Guds samfunn. Men så drev de heller ikke med denne dundringen om synd beständig som var så gjengs før i tiden.

De kjære ungdommene! De følte seg bare frastøtt av slikt. En kunne ikke vente at de skulle ha så dyp en syndefølelse, troskyldige som de var. De gamle forlangte at de skulle skrike og jamre seg under vekten av sin synd. Og så juble over frelsen. Men vår kulтивerte tid la vel en demper på de sterke følelesesutbruddene. Kristendommen var blitt mer forstandsmessig betonet.

Med hensyn til syndefølelse! Ungdommen var vel stort sett langt bedre enn i gamle dager. Nå, ja. De pyntet og krøllet seg, og røykte sigarettar, og badet sammen. Det vitnet jo bare om deres store troskyldighet. De fifset seg litt, de kjære kyllingene. Det var da ikke noe å ta så høytidelig: Han, Bjørnås, ville i allfall ikke være med på å skremme dem bort fra menigheten ved å stille alt for store krav til dem.

Slik reflekterte og talte Bjørnås

hemme hvor hustruen som et ekko svarte ha og ja, og hvor de store barna gledet seg over at de hadde en så fri-sinnet og forståelsesfull far. Barna var med i menighetens arbeid. De hadde også sagt ja til Jesus.

Jo, en fikk fare med lempe blant ungdommen, så gikk det nok. Særlig fikk en legge vekt på at de ikke kjedet seg. Litt fornøyelser måtte de ha. De ville finne noe å oppmuntre seg med. Hva var da mer naturlig enn at kirken imøtekomm deres naturlige krav til atspredelse og gjorde kristendommen «morsom», som Lyng eid hadde sagt en gang. Den tosken! Som om ikke kristendommen var glede og fryd og gjøkalvspringing? Nei, en fikk ta leik og fornøyelser i bruk til ære og gagn for Guds rike, og derved binde ungdommen til menigheten. En kunne vel snaut vente at de åndelige tingene skulle fylle hele ungdomslivet.

Han hadde sterkt i tanker å få danset et par gymnastikkpartier, og en ukentlig aften, hvor det gravalvorlige skulle være bannlyst, med en kopp kaffe, med opplesningsøvelser og kanskje et eller annet uskyldig selskapsspill. Og så avslutte med en kort andakt, naturligvis.

Jo, nå fikk han se til høsten. Foreløpig fikk han henge i, mens vekkelsens vind blåste.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. neste nr.*

Forkynn Ordet!

– Utdrag fra årsmelding for litteraturarbeidet

«Den som stadig akter på vinden, kommer ikke til å så, og den som stadig ser på skyene, kommer ikke til å høste. Like lite som du vet hva vei vinden farer, eller hvordan benene blir dannet i mors liv, like lite vet du hva Gud vil gjøre, han som gjør det alt sammen. Så ut din sed om morgenens, og la ikke hånden hvile når det lir mot kveld. For du vet ikke hva som vil lykkes, det ene eller det andre, eller om begge deler er gode»

Pred 11:4-6

Slik lød ordene på avskjedssamlingen med evangelistene og lederne i Lekmannsmisjonens tidligere samarbeidskirke i Arequipa i Peru, da Marit og Ingar Gangås var ute og besøkte dem fra 8. november til 6. desember 2013.

Evangelist Damián Heredia er den eldste blant dem, og han minnet oss om å ha blikket festet på Jesus – troens opphavsmann og fullender – og ikke glemme det som venter oss hjemme hos Herren. De ønsket oss alle velkommen tilbake igjen, og evangelist Hugo Castellanos føyde til at vi måtte komme tidligere på året neste gang, helst i september før regntiden, slik at vi kan besøke quechuaindianerne på høgfjellet.

Formålet med besøket

Oppdraget nå sist var å:

- arbeide med juridisk person, statutter, reglement og konstitusjon for eget

bokforlag

- følge opp og planlegge nye oversettelsesprosjekter til spansk og quechua
- undervise evangelister og ledere
- ha kveldsleksjoner for medlemmene
- tale på søndagsmøter i de tre hovedforsamlingene

Samtale og fellesmøte

Jon Espeland, koordinator for Misjonslagets arbeid (ELM), kom ut på kort besøk mens vi var der, og det gav anledning til samtale mellom ham, de ansatte og undertegnede. Møtet var ikke planlagt på forhånd, og det var den første felles samtalen der ute siden ELM og Jon Espeland tok over ansvaret i 2005. Vi kan ikke legge skjul på at det som skjedde den gangen var smertefullt, og flere av de nasjonale har uttrykt skuffelse over mangelfull informasjon og at de kjente på press da de skrev under den nye samarbeidsavtalen med ELM. Nå er det tid for å se framover og tenke på hva som er mest gagnlig for den nasjonale kirken i Peru. Under samtalen ble Lekmannsmisjonen (NLL) oppfordret til å vektlegge litteratur-arbeidet, samt bidra med forkynnelse og opplæring. Både ELM og NLL ønsker å ha sitt eget selvstendige arbeid i fortsettelseren, med hver sine ansvarsområder.

Den siste søndagen deltok Jon Espeland og Ingar Gangås på et fellesmøte i Alto Selva Alegre. →

Forlag i Peru

Arbeidet med registreringen av et eget bokforlag er godt i gang. Det vil få navnet «El Sembrador» som betyr «Såmannen». Den første boken som trykkes er en andaktsbok av Martin Luther. Den kommer ut i lommeformat. Deretter er det tanken at den store husandaktsboken av Carl Olof Rosenius skal trykkes i ett bind. Den er tidligere utgitt som månedshefter i Argentina.

Bolivia

Det andre opplaget av boken til Carl Fredrik Wisløff, «Martin Luthers teologi», er nå ferdigtrykt i 4 000 eksemplarer i Sucre, Bolivia. Noen av bøkene sendes til Argentina. Resten fordeles mellom de ulike lutherske kirkene i Bolivia og Peru. Det ble et tidkrevende arbeid, da hele boken måtte «settes» og skrives på nytt. Det haster med å få samlet alle tidligere utgivelser i et register, slik at ikke flere manuskripter går tapt. De fire heftene («Dåpen» av Josef Imberg, «Frelsesvisshet» av Ole Hallesby, «Syndenes forlatelse» av Carl Olof Rosenius og «Lov og evangelium i forkynnelsen» av Carl Fredrik Wisløff) som oversettes fra spansk til quechua, i samarbeid med Luthersk Litteratur-Mission i Sverige, gjenomgår nå siste korrekturlesing og er snart klare for trykking i Bolivia.

Nytt besøk

Det neste besøket til Sør-Amerika blir i tiden 3.- 27. september 2014. Da blir Reidar Heian med. Turen går først til Bolivia, for blant annet å ta med

500 eksemplarer av «Martin Luthers teologi» til Peru. Det gir anledning til å samtale med Rafael Veizaga, som har stått for oversettelsen av de fire heftene til quechua, og med lederne i Misjons-sambandets samarbeidskirke, om behovet for fremtidige utgivelser. Under besøket skal det meste av tiden brukes i Peru, der målet er å undertegne alle nødvendige dokumenter for registreringen av bokforlaget. Undertegnede skal i tillegg ha undervisning for evangelistene, med særlig henblikk på nye, unge medarbeidere, og en del møter og samtaler ellers.

Misjonsbefalingen

Da Jesus gav misjonsbefalingen, lovte han å være med alle dager, inntil verdens ende. Det betyr at oppdraget ennå ikke er fullført. Kallet gjelder helt til Jesus kommer igjen. Vi trenger å be om en oppvåkning, slik at misjonsgloden ikke forsvinner. Først må Jesus føre oss til Golgata. I Jesu naglemerkede hender ser vi inn i forsoningens hemmelighet, og det alene *driver* oss ut i forlikelsens tjeneste.

Vår motstander, djevelen, prøver å myrde og ødelegge. Han setter mye inn på å felle hyrdene. Slik kan han lykkes bedre i å spre fårene. Slik er det også i Sør-Amerika. Vær med og be om at Ordet får lyde til vekkelse!

Ingar Gangås

Husk å gi beskjed til ekspedisjonen ved flytting eller ny gateadresse!

Ingen ting hindrar Herren!

Av Dag Rune Lid

Me lever i ei tid der fråfallet frå Guds ord er større enn nokon gong sidan kristendommen vart innført her i landet for tusen år sidan. Som kristenfolk tapar me slag etter slag i åndskampen, og det ser ut som om djevelen sigrar på alle frontar. I 1. Samuels bok (kap. 13-14) står ei historie som ber med seg mange parallellear til vår tid, og som har gjeve inspirasjon til Guds folk gjennom alle tider.

Ein overveldande fiende

Det var veldig åndskamp kring Guds folk, då som no. Fienden som omkransa dei var så mange som sanden ved havsens strand. Folket var så hardt trengde at dei gøynde seg i høler og hellarar og bergskorter og kjellarar og brunnar. Heile folket fylgde Saul skjelvande.

Ikkje nok med at angst og mismotet hadde gripe Guds folk, men filistrane hadde over tid lukkast med noko som var svært farleg. Dei hadde utrydda alle smedane i Israel – dei som laga våpen. Difor var det berre Saul og sonen Jonatan som hadde sverd.

Ein overveldande fiende, og eit folk prega av angst og mismot, og utan våpen. I sanning ein håplaus situasjon for land og folk.

Parallellear til vår tid

Når eg les denne historia kjem eg ikkje utanom å tenkje på vår eigen situasjon. Kristenfolket taper slag etter

slag i åndskampen, og djevelen sigrar på alle frontar ser det ut for.

Hadde ein sagt for 20-30 år sidan at dei fleste biskopane i dag vil velsigne det Bibelen seier er synd, trur eg dei færreste mellom kristenfolket ville trudd at så kunne skje. Men no skjer det for våre augo. Dei velsignar synda med stort frimod, og fører Guds vreide over oss. Dei som skulle vere hyrdar, forfører vårt folk.

Bibelkritikken har også fått herje fritt ved våre læreinstitusjonar, og mellom Guds folk i kyrkje og bedehus minimaliserer ein Guds ords påverknad. Me ser korleis djevelen på lik linje med filistrane på mange vis har rydda ut Andens sverd, Guds ord, mellom oss.

Dette me høyrer om her, er talt som førebilete for oss (Rom 15:4). Difor gjev det von og inspirasjon å lese dette for Guds folk. For Herren er den same, og hans ord er det same. Herren har ikkje forandra seg (Hebr 13:8).

Jonatan er ikkje oppteken av den veldige fienden, men kven Herren er, og kva han kan gjera. Han seier: «Kan henda Herren gjer noko for oss. Ingen ting hindrar Herren frå å frelsa, anten det er ved mange eller ved få» (1Sam 14:6). Han fryktar ikkje menneske, for han har erfart at Herren alltid står ved sitt ord og løfte.

Guds ord er levande og verksamt

Oskar Michelsen var frå Ski utanfor

Oslo og vart misjonær på Tongo-øyane i Stillehavet. Då han i 1878 hadde lært så mykje av språket at han kunne tale til folket, vart han sett aleine att på ei øy med 1 100 menneskeetarar.

I utgangspunktet var øya full av fiendar. Han bygde seg eit lite hus, og då kom dei og kringsette huset hans væpna til tennene. Dei steig fram og spurde: – Kor er våpenet ditt? Michelsen løfta sin Bibel og sa: – Her er mitt våpen!

Kva skjedde? Då Michelsen kom til Tonga i 1878 fanst det ikkje ein kristen. Då han reiste frå øya 53 år seinare i 1931, var alle døypte og vedkjende seg kristen tru.

Korleis kunne noko slikt skje? Jau, han hadde same tru på Ordet som Jonatan. Eit ord som «er levande og verksamt og kvassare enn noko tvieggja sverd. Det trengjer igjennom heilt til det kløyver sjel og ånd, ledd og merg, og dømer hjartans tankar og råd» (Heb 4:12). Der Ordet i sanning får lyde, der talar Den Heilage Ande til samvita så dei vert vekte opp og får med Den Heilage Gud å gjere. Der skjer det under også i dag! Der kan Herren enno frelse menneske!

Paulus talar også om dette våpenet og seier: «For jamvel om me lever i kjøtet, så fører me ikkje striden vår på kjøtleg vis. For våpna våre er ikkje kjøtlege, men mektige for Gud til å støyta ned festningar, i det me riv ned tankebygninga og kvar ei høgd som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tek kvar tanke til fange under lydnaden mot Kristus» (2Kor 10:4-5).

«Det er ikkje hjå Gud det er trongt, men i våre hjarto. Får berre Ordet rom i samvita, kan underlege ting skje også i dag.»

Herren kjemps for dei!

Jonatan og våpensveinen går frimodig fienden i møte – for dei veit kven deira Gud er og kva han formår. Jonatan seier så frimodig: «Ingen ting hindrar Herren frå å frelse, enten det er ved mange eller få.» Fokuset er på Herren, på hans ord og løfter. Det er ikkje hjå Gud det er trongt, men i våre hjarto. Får berre Ordet rom i samvita, kan underlege ting skje også i dag. Då vert menneskefrykta driven ut.

«Ingen ting hindrar Herren». Tenk for eit perspektiv! Er det ikkje underleg å høyre slik tale når situasjonen ser så håplaus ut? Det er ord som er fulle av tru og tillit til kva Herren kan gjere, kva Herren formår! For han som har all makt i himmelen og på jorda, betyr det ikkje noko om dei menneskelege midlar er få eller mange. Ingen ting er umogleg for han!

Me kan berre tenkje på Gideon som mista 99 prosent av hæren sin, og likevel vart det ein overveldande siger over fienden – som også var som sanden ved havsens strand. Også han sette si lit til Herren aleine.

Ein mann eller kvinne som har Gud ved si side, er i majoritet uansett kor overveldande fienden er. Der Ordet i sanning slepp til, der kan Herren fort-

satt skape alt av «intet». Han kan til og med skape liv av døde seier Ordet, for Guds ord er eit skaparord som skapar det som det nemner!

Kva skjer når Jonatan og våpen sveinen konfronterer fienden? «Då kom det ei redsle i leiren, på marka ikring og mellom alt folket. Jamvel forposten og herjeflokken vart gripne av redsle. Jorda riste, og Gud slo dei med redsle» (1.Sam 14:15). Herren går føre!

Midt på dagen, når fienden ser dei, mot all menneskeleg fornuft, og alle menneskelege strategiar, heilt ope og likefram går dei – utan snikvegar, men i tillit til Herren. Kva skjer? Herren kjempar for dei!

Skal me vinne åndelege sigrar er det dette som må skje, at Herren kjempar for oss. Difor ynskjer Herren at Guds folk brukar hans våpen, Ordet og bøna, for ingenting hindrar Herren frå å frelse enten det er ved mange eller få.

Herren er den same i dag!

La oss berre sjå kva som skjedde tidlegare når folk ropte til han. Moses løfta sine hender mot himmelen, og Israel sine fiendar vart slegne. Josva bad, og sola stod stille i Gibeon og månen i Ajalons dal. Josafat og folket bad, og fiendane tynte kvarandre og vart liggjande for deira føter. Daniel bad, og Herren lukka løvene sine gap og følgde sine i eldomnen. Peter sine vener bad, og lekkjene fall av han, og dørene i fengslet vart opna.

Er Bibelens Gud den same i dag? Ja, og ingenting hindrar Herren om han vil!

L&E

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugadelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfsnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingssavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Kristus og Skriften

- Utdrag fra årsmelding for bibelskolen

Det siste året har det vært en offentlig debatt om Skriftenes historisitet. Noen har hevdet at vi ikke tror på ei bok, men på en person. Åpenbaringen vi møter i Skriften er formidlet av skrøpelige mennesker, og det har medført mangler og svakheter, og det var slik Gud ville det. Vi trenger derfor ikke å anse alt som står skrevet som historisk korrekt eller sant i forhold til vår tids tanker og krav, men samtidig kan vi gjennom den åpenbaring av Gud som gis i Skriften, forholde oss til Gud og tro på Jesus Kristus. Slik tales det.

Men det er ikke slik Jesus forholder seg til Skriften, og vår tro på Jesus innebærer at vi er bundet av hans ord, også hans ord om Skriften. Vi tror på Jesus ut fra Skriften og vi tror på Skriften ut fra Jesu ord. Visst er det logisk sett et sirkelresonnement, men den sirkelen kan ikke brytes!

«Når en har fått oppmerksomheten rettet mot hva Jesus selv lærer om Skriften, får dette de mest vidtgående konsekvenser for hele ens forhold til Skriften. For Jesu lære om Skriften og hans eget forhold til Skriften viser seg å være ikke relativt ubetydelige detaljer i Jesu forkynnelse og liv, men så sentrale at de blir absolutt bestemmende om en vil ha noe med Jesus å gjøre. (...)

Tar en bort hans lære om Skriften, finnes det ingenting igjen, hverken av kjærlighet eller frelse. Hvor vanskelig det enn må være å finne seg i dette fak-

tum, går det ikke an å komme utenom det. Da er det mer konsekvent og ærlig å si: Vi vil ikke ha noe med Skriften eller Kristus å gjøre i det hele tatt!» (Hugo Odeberg i heftet «Kristus og Skriften»).

Bibelskolen på Fossnes

Også dette året har vi hatt elever med relativt ulik bakgrunn og forkunnskaper. Det stiller krav til lærerne, som må søke å få med seg alle elevene og gi undervisning som er tilpasset den flokken en har foran seg.

Elever

Skolen hadde våren 2013 10 elever på heltid, 6 på ettårig kurs og 4 på halvårig vårkurs. Høsten 2013 begynte 7 elever på ettårig kurs.

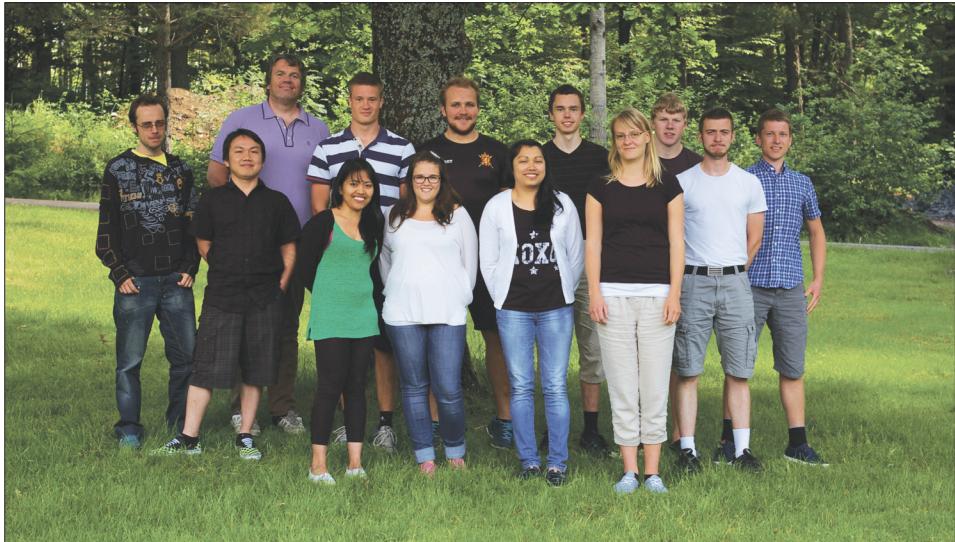
Våren 2014 er det 14 elever. Det ser ut til å bli flere elever i 2014 enn i 2013. Signalene vi har fått fra potensielle elever gir oss grunn til å tro på enda flere elever i 2015.

Personalet

Personalsituasjonen har vært uforandret gjennom hele året. Det har heller ikke i år vært noe sykefravær av betydning. Pensjonert professor, Rune Söderlund, har hatt noen vikartimer i løpet av både vårterminen og høstterminen.

Fagplaner

Skolen har begynt et arbeid med nye fagplaner. Det er ikke noe mål i seg

*Elevene ved Bibelskolen på Fossnes våren 2014. Fra venstre bak: Kjetil Bregård, Trond Haugan, Jon Ragnar Fossdal, Øyvind Sæleset, Tobias Fjell, Vegard Heian, Håkon Bergene Holm.
Fra venstre foran: Ian Doloricon, Rose Ann Mangubat, Maria Johnsen, Christy Hernandez, Erika Eriksson, Jan Eirik Berre.*

selv å gjøre så store endringer i undervisningen, men fagplanene bør få en oppdatering slik at de er mer i samsvar med dagens standard. Fagplanene vi har i dag er svært enkle. Inntil nye fagplaner er utarbeidet og godkjent, vil skolen drive i samsvar med de planer skolen er godkjent for.

Både elever og personale får utdelt informasjonshefter ved skolestart, hvor all lovpålagt informasjon om lover og regler, instrukser og handlingsplaner er samlet.

Økonomi

Regnskapet for 2013 viser et driftsoverskudd på kr. 52 489. Men dette

hadde ikke vært mulig uten overføringer av gaver gitt til Norsk Lutherisk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes. Overføringene i 2013 beløper seg til kr. 601 462.

Styrets sammensetning

Styret består av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Tollef Fjære (nestformann), Magne Ekanger (sekretær) og Steinar Kvalvik og Daniel Teigen som styremedlemmer. Asbjørn Fossli har vært 1. varamann.

Per Bergene Holm (rektor)

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfnesvegen 392
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Feltropet

Fortelling av Mia Hallesby

I en krig mellom sør- og nordstatene i Amerika deltok blant annet en troende lege.

En kveld skulle han foreta en ridetur utenfor leiren og spurte i hovedkvarteret etter dagens feltrop. Uten det ville han nemlig ikke slippe forbi noen vaktpost. Han fikk oppgitt at løsningsordet var «Chicago».

Da han nærmet seg den første vaktposten, ble han øyeblinkelig ropt an: «Hvem der?»

Straks svarte han: «Chicago».

Vaktposten kjente tilfeldigvis legen og fikk hvisket til ham: «De har fått oppgitt feil ord. Skynd Dem tilbake og få det ordet som gjelder for i dag. Min plikt er egentlig å skyte Dem».

Legen red øyeblinkelig tilbake til hovedkvarteret, og fikk der vite at han ved en feiltagelse hadde fått feltropet for den foregående dag.

Da han kom tilbake til vakten, ble han igjen stanset ved ropet: «Hvem

der?» og nå kunne han gi det rette ordet.

For den troende lege ble dette en veldig alvorlig opplevelse, og han begynte en samtale med den unge vaktmannen.

«Unge venn», sa han. «De har i dag for andre gang spurt meg om feltropet. Det kommer en dag da vi alle skal stilles fram for Guds domstol. Da gjelder det å kjenne det rette ordet som åpner veien til himmelen. Kjenner De det?»

«Ja, det gjør jeg», sa den unge soldaten, og ansiktet hans lyste av den tro som fylte hans hjerte.

«Hvordan lyder det?» sa legen beveget og glad over å treffe en som delte hans tro.

«Det lyder slik», sa soldaten: – Jesu Kristi blod renser oss fra all synd!

Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946